

Arrest

nr. 84 212 van 4 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. SAS, loco advocaat P. DE BOU, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2011 en heeft zich op 17 november 2011 vluchteling verklaard.

1.2.Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2012.

1.3. Op 14 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Mosul in Centraal-Irak. U bent tot het vijfde leerjaar naar school gegaan. Ongeveer drie of vier jaar later zou u beginnen werken zijn in een restaurant in Mosul samen met uw neef Ghasem. U zou er achtereenvolgens hebben gewerkt als afwasser, ober en later als kok. Toen u op 4 september 2011 samen met uw neef op weg was naar huis, zouden jullie zijn tegengehouden door drie onbekende mannen. Ze zouden jullie namen hebben geroepen. Vervolgens zouden ze zich hebben voorgesteld als leden van de militie "Dawlat al Iraq al Islamiya" (De Iraakse Islamitische staat). Ze zouden jullie gevraagd hebben om gif en explosieven te mengen in het eten dat jullie in het restaurant bereidden. Omdat jullie schrik hadden van hen, zouden jullie hun voorstel tot samenwerking niet hebben afgewezen. Jullie zouden enkele dagen bedenktijd hebben gevraagd. De drie mannen zouden hiermee hebben ingestemd en jullie hebben laten weten dat ze jullie zouden opbellen. Drie dagen later zou u zijn opgebeld door één van de drie mannen. U zou hem meteen hebben laten weten dat jullie niet wensten samen te werken. In de hierop volgende dagen zouden jullie gewoon verder hebben gewerkt. Uit veiligheidsoverwegingen zouden jullie voortaan een taxi hebben genomen om van en naar het werk te worden gebracht. Toen u op 10 september 2011 in de late namiddag thuis was aangekomen van uw werk, zou u plots schoten hebben gehoord. U zou samen met uw vader naar buiten zijn gegaan om te kijken wat er was gebeurd. Jullie zouden hebben vastgesteld dat uw neef Ghasem nabij zijn huis was doodgeschoten. Het lichaam van Ghasem werd naar het ziekenhuis overgebracht. Uzelf en uw vader zouden zijn meegereden. In het ziekenhuis zou u kort zijn ondervraagd door een politieofficier. U zou hem niets hebben verteld over de eerdere problemen die jullie hadden met de drie leden van "Dawlat al Iraq al Islamiya". U zou later wel alles verteld hebben aan uw vader. Deze reageerde in eerste instantie boos omdat u zo lang had gewacht om dit nieuws mee te delen. Vervolgens raadde hij u aan om onder te duiken bij Ahmad, een vriend van hem die in de wijk Karama woonde. Diezelfde dag nog zou u naar Ahmad zijn gegaan. Op 17 september 2011 zou uw vader u hebben meegedeeld dat er bij jullie thuis een dreigbrief, die voor u was bestemd, was aangekomen. In deze brief werd verwezen naar de moord op Ghasem. Men liet u weten dat u hetzelfde lot zou ondergaan omdat u 'de bezetters van Irak' steunde. Na deze dreigbrief zou u besloten hebben het land te ontvluchten. Op 1 oktober 2011 zou u vanuit Irak naar Turkije gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam. Op 10 november 2011 zou u vanuit Turkije naar België gereisd zijn, waar u op 16 november 2011 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde weinig geloofwaardige verklaringen af en gaf tijdens het gehoor van 28 februari 2012 op het CGVS regelmatig ontwijkende antwoorden op de vragen die u werden gesteld. Dit alles ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u op 4 september 2011 te zijn benaderd door drie onbekende mannen. Zij zouden ongeveer tien minuten met u en uw neef hebben gepraat (zie gehoorverslag CGVS, vraag 75). In deze korte tijdsspanne zouden zij zich al direct hebben voorgesteld als leden van de terroristische organisatie "Dawlat al Iraq al Islamiya". Vervolgens zouden zij jullie hebben gevraagd om met hen samen te werken en gif en explosieven te mengen in het eten dat jullie in het restaurant bereidden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 61). Jullie zouden vervolgens enkele dagen bedenktijd hebben gevraagd. Nadat zij hiermee instemden, zouden zij zijn weggegaan (zie gehoorverslag CGVS, vraag 62). Deze door u geschetste gang van zaken komt weinig geloofwaardig over. Het is immers onbegrijpelijk dat 'terroristen' zich onmiddellijk als dusdanig voorstellen tegenover mensen die zij van haar noch pluim kennen en van wie zij niet weten of deze wel te vertrouwen zijn. Dat zij vervolgens onmiddellijk hun concrete terroristische plannen uit de doeken zouden hebben gedaan en jullie hierna vroegen om een cruciaal deel van deze plannen uit te voeren, is evenzeer onbegrijpelijk. Men kon immers onmogelijk hebben ingeschat of jullie al dan niet loyaal en betrouwbaar waren om dergelijke plannen tot een goed einde te brengen. Tot slot is het in dit verband totaal ongeloofwaardig dat ze jullie enkele dagen bedenktijd zouden hebben gegeven en vervolgens zouden zijn weggegaan, alsof hiermee de kous af was. Jullie konden aldus zonder enig probleem nog proberen aan de opdracht onderuit te komen, bijvoorbeeld door niet meer naar het restaurant te gaan of, erger nog, naar de autoriteiten te stappen om hen op de hoogte te brengen van hetgeen jullie hadden vernomen en om desgevallend een concrete persoonsbeschrijving te geven van de drie onbekende mannen. Immers uit uw verklaringen blijkt dat de mannen ongemaskerd waren (zie gehoorverslag CGVS, vraag 72). U werd met dit alles geconfronteerd. U antwoordde dat de mannen jullie ongemaskerd hadden benaderd opdat zij niet zouden opvallen. Verder lichtte u toe niet naar de politie te zijn gegaan omdat dit niets zou hebben opgeleverd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 77-79). Deze uitleg doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het totaal

ongeloofwaardig is dat terroristen op dergelijke door u beschreven amateuristische wijze zouden zijn te werk gegaan.

Over de omstandigheden waarin uw neef om het leven was gebracht, legde u weinig doorleefde verklaringen af, namelijk: "we hoorden schieten, mensen begonnen te schreeuwen, mensen gingen er naartoe, we hebben het gevraagd en hij had kogels in zijn hoofd gekregen" (zie gehoorverslag CGVS, vraag 92). Ook over wat de getuigen van het incident zouden hebben gezien, legde u weinig overtuigende verklaringen af. Op de vraag wat u achteraf van de getuigen had vernomen over wat er precies was gebeurd, antwoordde u het volgende: "die zeiden: ze zaten in de auto, ze hebben hem beschoten en dan reden ze weg" (zie gehoorverslag CGVS, vraag 95). Wanneer u werd gevraagd of u niet meer informatie had vernomen van deze getuigen, antwoordde u enkel dat de daders zich in een auto bevonden, wat wel een bijzonder algemeen en weinig beduidend antwoord is (zie gehoorverslag, vraag 96). Pas wanneer u enkele doelgerichte vragen werden gesteld over de daders, gaf u meer concrete antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 97-100). Dit doet het vermoeden rijzen dat deze concrete antwoorden het resultaat zijn van enige improvisatie op het moment zelf maar geenszins doorleefde antwoorden betreffen.

Verder liet u optekenen dat de politie u kort had ondervraagd in het ziekenhuis naar aanleiding van de moord op uw neef. U zou kort hebben toegelicht dat Ghasem uw neef was, dat jullie samen vanuit het restaurant naar huis waren gegaan en dat hij vervolgens werd beschoten. U zou nadrukkelijk hebben nagelaten te verwijzen naar jullie eerdere problemen met de terroristen van "Dawlat al Iraq al Islamiya". U lichtte toe dat u bang was omdat u vreesde dat de terroristen samenwerkten met de politie. U werd erop gewezen dat de politie - zoals u het beschreef - reageerde zoals men behoorde te reageren (zie gehoorverslag CGVS, vraag 109). Ze stelden immers een proces-verbaal op naar aanleiding van de moord op uw neef (zie gehoorverslag CGVS, vraag 104), ze stelden vragen aan de getuigen van het incident (zie gehoorverslag CGVS, vraag 104) en ze hebben u ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 105). Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat u niet naar jullie ontmoeting met de drie terroristen heeft verwezen, gelet op het feit dat uzelf ervan overtuigd bent dat zij verantwoordelijk waren voor de moord op uw neef. Dat u een dergelijk cruciaal gegeven zou achterhouden, is in de gegeven omstandigheden niet geloofwaardig.

Vervolgens werd u gevraagd of er tijdens het telefoontje dat u van één van de terroristen zou hebben ontvangen, een dreigement was uitgesproken. Dit telefoongesprek zou 3 dagen na het eerste contact hebben plaatsgevonden. Tot drie keer toe werd deze vraag u herhaald aangezien u telkens een ontwijkend antwoord gaf. U verwees immers telkens naar dreigementen die men had uitgesproken naar aanleiding van het gesprek dat jullie op 4 september 2011 hadden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 112-115). Het feit dat u niet op de vraag antwoordde, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Toen u werd gevraagd welke dreigementen de drie mannen dan wel hadden uitgesproken op 4 september 2011, antwoordde u dat ze jullie met de dood hadden bedreigd als jullie niet zouden doen wat zij jullie vroegen. U werd erop gewezen dat u had nagelaten hiernaar te verwijzen toen u de gelegenheid kreeg om uw problemen in detail toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 61 en 62). Dit is opmerkelijk aangezien een doodsb bedreiging bezwaarlijk kan worden beschouwd als een niet-vermeldenswaardig detail. U nuanceerde hierop uw eerdere verklaringen. U lichtte toe dat de mannen niet letterlijk dit doodsdreigement hadden uitgesproken, maar wel dat hetgeen u meemaakte op 4 september 2011 kon worden beschouwd als levensbedreigend (zie gehoorverslag CGVS, vragen 116 en 117). Deze uitleg overtuigt niet. U had er immers precies op gehamerd - tot drie keer toe - dat er tijdens het gesprek van 4 september 2011 concrete dreigementen waren uitgesproken. Het feit dat u aldus duidelijk incoherente verklaringen aflegde, ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid.

Voorts legde u in verband met de dreigbrief allerm minst overtuigende verklaringen af. Er werd u gevraagd of er in de brief was geschreven wat de reden was waarom u met de dood werd bedreigd. Nadat u eerst naast de vraag antwoordde, verklaarde u te worden geviseerd omdat jullie hadden geweigerd met hen samen te werken. Er werd u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of dit zo letterlijk in de brief was neergeschreven. U haalde aan dat u niet goed Arabisch kon lezen - de taal waarin de brief was opgesteld - en verder herhaalde u dat men deze dreigbrief had verstuurd omdat jullie hen niet hadden geholpen. Vervolgens werd u nog vijf keer gevraagd of dit laatste letterlijk in de dreigbrief was neergeschreven. U weigerde een duidelijk antwoord te geven (zie gehoorverslag CGVS, vragen 127-136). Het feit dat u systematisch ontwijkende antwoorden gaf op deze nochtans eenvoudige vraag, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Deze ontwijkende antwoorden getuigen in uw hoofde van een gebrekkige wil tot samenwerking met de Belgische asielinstanties. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in de dreigbrief niet is geschreven dat u werd geviseerd omdat u had geweigerd met hen samen te werken (zie vertaling dreigbrief, toegevoegd aan het administratief dossier).

Ook valt het op dat u klaarblijkelijk niet heeft geïnformeerd naar de situatie van uw andere collega's in het restaurant. U weet aldus niet of zij eventueel ook werden benaderd door dezelfde terroristen met dezelfde vraag om gif te mengen in het eten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 158). U bracht uw

collega's evenmin op de hoogte van hetgeen jullie hadden meegemaakt. Dit is opvallend aangezien zij aldus niet op de hoogte werden gesteld van de risico's die zij liepen als medewerkers van het door terroristen geveiseerde restaurant (zie gehoorverslag CGVS, vragen 155 en 156). Minstens kan worden verwacht dat u zich bij hen informeert en henzelf ook op de hoogte brengt van wat u is overkomen. Deze onverschillige houding valt moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees voor vervolging.

In hetzelfde verband is het ook frappant dat u - die nog regelmatig contact heeft met uw familie (ouders en zus) - niet meer heeft gevraagd naar de actualiteit van uw situatie in Irak. Mogelijks hebben er zich na uw vertrek nog bepaalde zaken afgespeeld die verband kunnen houden met uw vluchtrelaas, maar toch vond u het niet nodig om hiernaar te peilen bij uw achtergebleven familie. Aangezien de terroristen uw neef Ghasem wisten wonen (hij werd immers vlakbij zijn woonst vermoord), is het ook niet uitgesloten dat zij u - en dus ook de rest van het gezin - weten wonen en uw familie lastigvallen. Minstens had u hiernaar vanuit België kunnen informeren. Dat u dit niet heeft gedaan ondanks de veelvuldige contacten, is andermaal een tegenindicatie van uw zelfverklaarde vrees. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat u uw ouders met dergelijke vragen niet wou lastigvallen, een weinig afdoend antwoord (zie gehoorverslag CGVS, vragen 20 tot 27).

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielaanvraag ongeloofwaardig geacht en heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw neef en een kopie van de dreigbrief die u heeft ontvangen. Uw identiteitskaart bevestigt uw persoonsgegevens. Deze staan hier niet ter discussie. In verband met de overlijdensakte dient het volgende te worden opgemerkt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat met name overlijdensakten afkomstig van Irak massaal zijn vervalst (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier). Gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas rijzen er wat betreft deze door u voorgelegde overlijdensakte ernstige twijfels. In verband met de dreigbrief tenslotte, dient te worden opgemerkt dat u hiervan enkel een kopie voorlegde waardoor de authenticiteit van dit document niet kan worden nagegaan. Gelet op bovenstaande opmerkingen in verband met de dreigbrief rijzen er hier eveneens sterke twijfels omtrent de authenticiteit ervan. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de gegronde vrees voor vervolging zowel een subjectief als een objectief element vereist, maar een vrees volstaat en hij niet moet aantonen dat zulk risico voor vervolging effectief zal plaatsvinden. Verzoeker wijst als objectief element de aanwezigheid van de 'Irakse Islamitische Staat' en de huidige algemene toestand aan. Hij vervolgt dat hij zal aantonen dat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) ongegrond is en dat zijn verklaringen accuraat en geloofwaardig zijn. Verzoeker onderneemt ten slotte een poging om de verschillende weigeringsmotieven te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij werd geronseld door de 'Irakse Islamitische Staat' om aanslagen te plegen en de bedreiging op zijn leven het rechtstreeks gevolg is hiervan aangezien zijn weigering tot het helpen van de terroristen de reden is van de bedreiging. Hij maakt het voorwerp uit van een doelgericht geweld waartegen de overheid niet in staat is bescherming te bieden, aldus verzoeker, zodat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat het CGVS niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurige en volledig wijze motiveert. Hij vervolgt dat het CGVS niet bewijst dat verzoeker bij een terugkeer naar Centraal-Irak geen risico op ernstige schade zal lijden aangezien men in deze regio nog altijd niet kan spreken over een stabiele situatie en er nog steeds doelgericht geweld is waarbij burgerslachtoffers vallen en de overheid geen afdoende bescherming kan bieden. Verzoeker meent voorts dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen, de stukken en algemeen bekende gegevens niet op ernstige

wijze werden onderzocht, en de stereotiepe motivering duidelijk niet adequaat en zelfs totaal niet correct is.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald de mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3, 5 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, voert verzoeker aan dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico loopt vermoord te worden omdat hij weigerde mee te werken aan de plannen van de 'Iraakse Islamitische Staat' tot het plegen van aanslagen op hoge profielen. Hij wijst erop dat zijn neef reeds werd vermoord tijdens een aanslag omwille van dezelfde reden, wat een voldoende bewijs is dat de bedreiging op verzoekers leven reëel is. Tot slot argumenteert verzoeker dat hij de bescherming van de autoriteiten, die zelfs samenwerken met deze radicale groep, niet kan inroepen omdat de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn een einde te maken aan de aanslagen die worden gepleegd.

2.6. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd. Per aangetekend schrijven van 21 juni 2012 laat verzoeker volgende documenten geworden: een kopie van een arrestatiebevel, met vertaling, waarin hij wordt beschuldigd van terreurdaden en een memoriestick betreffende de algemene situatie waarop gevangenen worden behandeld in Irak (Mosul).

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem geschetste gang van zaken weinig geloofwaardig overkomt, zoals wordt toegelicht, (ii) hij over de omstandigheden waarin zijn neef om het leven was gebracht weinig doorleefde verklaringen aflegt, (iii) het totaal onbegrijpelijk is dat hij bij de politie niet verwezen heeft naar hun ontmoeting met de drie terroristen, gelet op het feit dat hij zelf overtuigt is van het feit dat zij verantwoordelijk zijn voor de moord op zijn neef, (iv) het feit dat hij duidelijk incoherente verklaringen aflegde opnieuw zijn geloofwaardigheid ondermijnt, (v) hij over de dreigbrief allerminst overtuigende verklaringen aflegt, (vi) hij ook niet geïnformeerd heeft naar de situatie van zijn andere collega's in het restaurant en hij aldus niet weet of zij eventueel ook werden benaderd door dezelfde terroristen, (vii) in hetzelfde verband het ook frappant is dat hij niet meer heeft geïnformeerd naar de actualiteit van zijn situatie in Irak, (viii) hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad merkt vooreerst op dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de verwerende partij. Dit onderdeel van het verzoekschrift, vierde middel, kan derhalve niet worden aangenomen.

2.9. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.10.1. Volgens zijn verklaringen zou verzoeker, afkomstig uit Irak, meer bepaald Mosul, en werknemer in een restaurant, op 4 september 2011 benaderd zijn geworden door drie terroristen, leden van de

militie 'Dawat al Iraq al Islamiya' (de 'Iraakse Islamitische Staat') om, samen met zijn neef, gif te mengen in het eten van de klanten en explosieven te verbergen in het voedsel dat aan huis werd geleverd. Verzoeker en zijn neef durfden niet meteen te weigeren en kregen drie dagen bedenktijd. Toen verzoeker van de terroristen een telefoon kreeg met de vraag of zij zouden meewerken weigerde hij en besloot hij samen met zijn neef de komende dagen, uit veiligheidsoverwegingen, met een taxi naar het werk te gaan. Op 10 september 2011, nadat de taxi hen voor het huis van verzoeker afzette en verzoekers neef de weg naar zijn woning, enkele minuten verder, te voet aflegde, werd hij doodgeschoten. Een onderzoek werd door de politie gevoerd maar verzoeker vermeldde niets over de terroristen toen hij werd ondervraagd. Hij vertelde wel alles aan zijn vader die hem aanraade onder te duiken bij een vriend. Op 17 september 2011 werd een dreigbrief afgeleverd waarbij de 'Iraakse Islamitische Staat' stelde dat verzoeker een verrader is en dat zij hem zullen vermoorden. Verzoeker ontvluchtte Irak op 1 oktober 2011.

2.10.2. In de mate verzoeker stelt dat het CGVS op basis van zijn beschrijving over de confrontatie met de leden van de 'Iraakse Islamitische Staat' onmogelijk kan bepalen dat dit ongeloofwaardig is daar er geen "eenduidige" manier bestaat waarop terroristen zich ten aanzien van personen dienen te gedragen, en deze situatie voor het CGVS "onbegrijpelijk" was, maar het weliswaar niet uitgesloten is, benadrukt de Raad dat in het voorgehouden asielaanvraag en de beweerdde vervolgingsfeiten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124), het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204) en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

Verzoeker herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen, doch kan niet overtuigen. Uit zijn verklaringen blijkt vooreerst dat het restaurant waar hij al jaren werkte soms eten leverde aan "*het politiebureau en zulke diensten*" (gehoor, vraag nummer 61) en dat er onder de klanten politieagenten waren (gehoor, vraag nummer 81). Verzoeker stelde tevens dat zij de klanten respecteerden zodat kan aangenomen worden dat hij en zijn neef die reeds jaren in hetzelfde restaurant werkten een zekere vertrouwensband hadden met hun klanten waaronder leden van de politie of "zulke diensten". In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat de geschetste gang van zaken weinig geloofwaardig overkomt. Immers, de terroristen zouden zich zonder schroom hebben voorgesteld als leden van de 'Iraakse Islamitische Staat' en daarop zelfs hun voornemen om aanslagen te plegen of te laten plegen door derden op politie of "zulke diensten" kenbaar gemaakt hebben. Meer nog, zij bedreigden verzoeker en zijn neef en zouden nog contact met hen opnemen om af te spreken "*wanneer we die dingen moeten afgeven*" en om uit te leggen hoe ze het moesten doen met het gif en de explosieven (gehoor, vraag nummer 61-83). In deze gegeven omstandigheden namen zij derhalve zomaar het risico om verlinkt te worden waardoor hun hele plan in het water zou vallen en zij zelfs bij een latere ontmoeting zouden kunnen aangehouden worden. Dat leden van een terroristische organisatie met een welbepaald plan, nog voor het plan kan worden ten uitvoer gebracht dergelijke risico's zouden nemen is ongeloofwaardig. Verzoeker en zijn neef hadden eenvoudigweg enkele leden van de politie die zij als klant hadden, en die zij derhalve kenden, in vertrouwen kunnen nemen wat voor de terroristen een niet te voorzien, maar reëel risico inhield om zelf tegen de lamp te lopen, temeer ze mekaar nog zouden ontmoeten om het gif/explosieven af te geven. Dat het niet gebruikelijk is dat de hulp van de politie wordt ingeroepen in zijn regio in Irak omdat dit toch niets oplevert en de politie tevens gecorrumpeerd is door radicale groepen, wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen dat verzoeker mensen van het politiekorps moet gekend hebben en de terroristen door zich zo voor te stellen een risico namen om opgepakt te worden. Verzoekers bewering over de politie klemmt bovendien nu uit zijn eigen verklaringen blijkt dat de politie naar aanleiding van de moord op zijn neef wel een onderzoek heeft gepleegd. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en de beweerdde vervolgingsfeiten door de 'Iraakse Islamitische Staat'.

2.10.3. Het ongeloofwaardig en gefabriceerde karakter van verzoekers relaas blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

- Dat verzoeker niet meer kan vertellen over de aanslag die op zijn neef zou gepleegd zijn omdat hij geen getuige was, kan nog enigszins gevolgd worden, doch dat hij in de gegeven omstandigheden niets vertelde aan de politie toen deze een onderzoek pleegde en verzoeker zelfs ondervroegen kan niet worden aangenomen. Temeer hij bepaalde leden van de politie moet gekend hebben vermits deze in het restaurant klant waren. Dat het niet inlichtten van de autoriteiten geen gevolg zou hebben in Irak, het

niet gebruikelijk is in zijn regio om de hulp van de politie in te schakelen en hij reeds eerder verklaarde dat sommige leden van de politie samenwerken met terroristen, staat haaks op de vaststellingen dat er wel degelijk een onderzoek werd gepleegd en één van de terroristen zelfs werd opgepakt zoals zou moeten blijken uit het arrestatiebevel dat hij thans neerlegt. Het gefabriceerde karakter van het opgediste relaas volgt daarenboven uit het voorgelegde arrestatiebevel waarbij één van de aangehouden terroristen de naam van verzoeker zou hebben meegedeeld als kompaan-terrorist. Het is immers eenvoudig voor verzoeker of zijn vader om de dreigbrief aan de politie te overhandigen waaruit duidelijk zou moeten lijken dat verzoeker en zijn neef door de 'Iraakse Islamitische Staat' werden bedreigd en waarin zelfs wordt toegegeven dat zij de moord op hun geweten hebben. Deze vreemde en incoherente wending in het vervolg van verzoekers problemen, namelijk dat hij thans zou worden vervolgd door de Iraakse autoriteiten, toont aan dat het relaas wordt aangepast teneinde alsnog de Raad te overtuigen.

- Aanvankelijk stelt verzoeker over de ontmoeting met de terroristen onder andere dat hij en zijn neef "*dachten dat ze ons niet meer zouden lastig vallen*" (gehoor, nummer 62) wat incoherent is aan zijn bewering dat de terroristen tijdens de ontmoeting dreigende taal hadden uitgesproken (gehoor, nummer 112). Als er dreigende taal zou zijn gesproken tijdens hun ontmoeting dan kan verzoeker bezwaarlijk gedacht hebben dat de terroristen hen niet meer zouden lastigvallen. Derhalve is de vaststelling dat verzoekers verklaringen incoherent zijn, correct. Dat verzoeker de vraag over wat gezegd werd aan de telefoon telkenmale verkeerd begreep kan niet worden aangenomen.

- Wat de dreigbrief betreft kan dan weer worden vastgesteld dat verzoeker vreemd genoeg de inhoud van de brief niet kent. Het feit dat hij het Arabisch niet voldoende machtig is, is geen verschooning aangezien kan aangenomen worden dat indien verzoeker een dreigbrief zou ontvangen hebben nadat er reeds een slachtoffer gevallen was, hij er alles aan gedaan zou hebben om de inhoud van de dreigbrief precies te kennen (gehoor, nummer 120 en volgende).

- Noch verzoeker, noch zijn vader hebben de politie ingelicht over de dreigbrief niettegenstaande daarin vermeld wordt wie de daders zijn van de moord op zijn neef. Dat hij en zijn vader verkozen om verzoeker te laten onderduiken en te vluchten kan wederom niet overtuigen vermits ze door deze dreigbrief wel zekerheid hadden over de daders. Daarenboven, zoals reeds gesteld in het vorige punt, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers vader op het moment dat verzoeker wordt beschuldigd onmiddellijk naar de politie stapt om zijn onschuld aan te tonen door de dreigbrief in te dienen. Gelet op deze vaststellingen en het feit dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze te koop zijn, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (antwoorddocument IRQ2012-010w "document – corruption") kan aan het voorgehouden arrestatiebevel geen objectief bewijs van verzoekers vervolging worden toegekend.

- Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering met betrekking tot de neergelegde documenten niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. Wat het voorgelegde arrestatiebevel betreft herhaalt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De memorystick die verzoeker heeft ingediend betreft de algemene situatie in de gevangenissen van Irak, zoals ter terechtzitting wordt toegelicht, en kan derhalve niet als bewijs worden aangenomen van verzoekers voorgehouden problemen aangezien hij niet aannemelijk maakt vervolgd te worden door de Iraakse overheid.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. De artikelen 2, 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas, en hij geen vervolging als doelgroep vanwege de 'Iraakse Islamitische Staat' en de Iraakse autoriteiten aannemelijk maakt, toont hij evenmin de schending aan van artikel 48/4, §4, a) en b) van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 EVRM. De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 lid 1 van het EVRM schendt vermits voornoemd artikel als doel heeft ervoor te zorgen dat niemand willekeurig van zijn vrijheid kan worden beroofd (EHRM, arrest Winterwerp / Nederland van 24 oktober 1979, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr.

33, § 39; EHRM, arrest Schiesser / Zwitserland van 4 december 1979, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 34, § 30; EHRM, arrest Guzzardi / Italië van 6 november 1980, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 39, § 92.)

2.13. Verzoeker betwist niet dat hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De motivering in de bestreden beslissing dienaangaande wordt door de Raad beaamd en in het geheel overgenomen.

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.15. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS